

Punkt forholder det sig altsaa ogsaa saaledes, at hverken Anklagen mod daværende Stadslæge Hoff eller mod Dr. B. paa nogen som helst Maade er bleven afkræftet.

Vi komme saa til Læge C. Hoff erklærer selv, at han har været meget langt nede. Jeg skal først oplæse Klagen med Hensyn til Læge C. Det hedder: „Med Hensyn til Læge C. er det oplyst — og indrømmet af Stadslæge Hoff —, at han under den midlertidige Ansættelse efterhaanden blev saa medtagen af sin Morfinisme“ — han var altsaa midlertidig ansat, men var Morfinist — „at han i længere Tid maatte fjernes fra Stillingen for at gennemgaa en Afvænningskur“. Det vil sige, at medens han var ansat, maatte han tvangsindlægges i længere Tid for at gennemgaa en Kur for Morfinisme. „Dette fandt Sted i 1908. Ikke desto mindre ansatte Stadslæge Hoff ham *fast* i 1909! Og dette uagtet der fandtes fuldt kvalificerede Ansøgere til Pladsen.“ Som Bilag til Klagen findes der med Hensyn hertil refereret en Samtale mellem Stadslæge Hoff og Dr. H. Levy, som H. Levy erklærer er forefalden saaledes, at Hoff har erklæret til Levy, at denne „Dr. C. var den første, der skulde falde, naar den endelige Ordning skulde træffes“. Det er altsaa Bevis for, at Stadslæge Hoff forud vidste, at C. var Morfinist, og at Hoff var betænkt paa ikke at ansætte ham. Dette væsentlige Punkt i Klagen udelod den højtærede Minister ogsaa, da han refererede Sagen for Finansudvalget. Man maa vel huske paa, at samtidig med, at den højtærede Minister udelod alt dette i sit Referat, krævede han, uden at give Finansudvalget Lejlighed til nogen nærmere Undersøgelse, en Afgørelse af, hvorvidt Finansudvalget vilde slutte sig til ham i denne Sag eller ej.

Det oplyses endvidere om Dr. C., at det er rigtigt, at han har været paa en saadan Afvænningskur, og til yderligere Oplysning foreligger der altsaa nu en Lægeerklæring om, at han i Øjeblikket ikke er Morfinist, samt hans egen Benægtelse af at være Morfinist. Jeg vil haabe, at denne Benægtelse er rigtig, men Benægtelsen selv er i og for sig ganske uden Betydning. Det maa dog virkelig grundigt undersøges, hvorvidt disse Læger ere Morfinister eller ere saa ødelagte af tidligere

Misbrug af Morfin, at de ikke kunne beklæde deres Embedsstilling, eller om de muligt ere Alkoholister. Den højtærede Justitsminister har imidlertid resolveret alene paa Grundlag af de anklagedes Benægtelser, at Klagen overfor Stadslæge Hoff skal afvises, og at han skal ansættes som Formand for Sundhedsstyrelsen, saa at det nu er ham, i hvis Hænder den hele Undersøgelse skal lægges. Det, siger jeg, er forkert. Det kan ikke gaa an, thi imod at lade Hoff lede Undersøgelsen tale disse 3 Momenter: for det første, at det er en Undersøgelse mod sig selv, han skal lede dernæst, at det er en Undersøgelse mod andre Kolleger, hvis Parti han har taget, og for det tredje, at det er en Undersøgelse, om hvis Afslutning uden Resultat han paa Forhaand har gjort Indstilling. Overfor alt dette kræver jeg nu en Undersøgelse, og det en Undersøgelse af virkelig grundig og dybtgaaende Natur, og den skal ikke ledes af Hr. Hoff. Det forekommer mig, at jeg har en saa selvindlysende og overbevisende Ret i dette Krav, at det er mig umuligt at tro, at man af politiske Grunde skulde gaa hen og nægte det. Jeg haaber altsaa, at det skal lykkes at faa en Undersøgelse i Gang, thi vi ere nu ved at komme ind i et godt Spor, nu da disse Anklager ere komne frem, og der er heller ingen Tvivl om, at de, som stamme fra den Indberetning, som Sundhedsstyrelsen har givet til Ministeren, med de Bilag, der følge, og under de Hensyn, som naturlig Diskretion og Takt kræve, ville blive forelagte først i Finansudvalget og dernæst i dette høje Ting, og jeg trøster mig til, at naar blot Sagen kommer ind i det Spor, ville ogsaa de Kræfter, der kræve en virkelig dybtgaaende og Sandhed-tilvejebringende Undersøgelse af disse Forhold, nok sejre.

Ellinger: Jeg agter at stemme for det Ændringsforslag, Nr. 62, hvorved der skal bevilges 1,000 Kr. mere til Formanden for Sundhedsstyrelsen. Det er et Forslag, til hvilket ved Representant i Finansudvalget er Medforslagsstiller, og det er ogsaa i fuld Tilslutning til, hvad jeg havde Lejlighed til at udtale, da Dr. Muus-Af-færen i sin Tid blev drøftet, idet jeg udtalte, at det var mærkeligt, at man kunde